

fastholdes, idet Københavns Kommune, der i og for sig har Vanskeligheder ved at bestridte sine Udgifter ved den nuværende Skatteprocent, altsaa 3 pCt., siden Afgivelse af Indberetningen fra den af Folketinget nedsatte Kommission har besluttet at optage et Laan paa 40 Mill. Kr., til hvis Forrentning og Afdrag der vil medgaa ca. 2 Mill. Kr. aarlig, saa at Folketingets Overførelse af 1,680,000 Kr. end ikke vilde være tilstrækkelig til Dækning af de aarlige Udgifter, dette Laan medfører, end-sige at det skulde kunne bevirke en Nedsættelse af den nuværende Procent med $\frac{1}{3}$ — ca. 1,200,000 Kr. — eller noget andet Beløb. Da det selvfølgelig ligger uden for det tænkelige, at Lovgivningsmagten med velberaad Hu skulde vedtage en Bestemmelse, hvis Gennemførelse paa Forhaand vitterlig er umulig, kan det anses for givet, at Folketinget nu, da fornævnte Laans Optagelse er besluttet, vil fratage den omtalte Paragraf.“ Altsaa, Landstingets Flertal siger med de mest energiske Ord, at vi netop ved at tage Hensyn til, hvad jeg og de ærede Medlemmer for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) og 2den Valgkreds (Benzon) osv. have fremsat, tage Stenen bort fra Banen, medens Ministeren lægger Sten paa Banen ved saa bestemt at fastholde en Bestemmelse, som Landstingets Flertal erklærer for ligefrem umulig.

Ministeren kom ind paa Fordelingstallet. Jeg skal kun opholde mig kort derved, da det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, med hvem jeg er enig paa saa mange Punkter i denne Sag, allerede har udtalt sig derom. Jeg vil kun gøre opmærksom paa een Ting, der endnu ikke er kommen frem. Medens Fordelingstallet holder sig til en tidligere, forældet Folketælling, have vi nu faaet en ny Folketælling, det er der allerede gjort opmærksom paa. Men dernæst ere 3 store Nabokommuner indlemmede i København. Ved nu at opretholde det gamle Fordelingstal berøver man i Virkeligheden disse 3 folkerige og meget fattige Kommuner det Tilskud, de skulde have haft, hvis Indlemmelsen ikke var foregaaet. Det er ogsaa et Moment, der peger paa, at vi maa forandre Fordelingstallet, saa det bliver mere retfærdigt.

Ministeren udtalte, at efter Kommissionens Forslag fik København for meget, og han søgte at begrunde det ved store Talrækker, der skulde bevise, at Indkomstskatteprocenten var lavere i København end i Købstæderne og lavere i Købstæderne end paa Landet. Men Tallene for

Københavns Indkomst- og Grundskatter vare tagne fra Aaret 1897, og Forholdet har ikke forrykket sig saa ganske lidt siden. Københavns Indkomster ere voksende betydeligt, saa at Forholdet neppe nu bliver det, som Ministeren fremhævede. Man kan heller ikke uden videre gaa ud fra Københavns Indtægter, thi de ere ikke saa store, som de burde være, fordi Københavns Kommune, der siden 1881 har levet paa en fast Skatteprocent, ikke har kunnet forøge sine Indtægter, som den burde, og derfor har levet paa Laan i stor Udstrækning. Men det er en usund Kommune-politik. Havde Københavns Skatteprocent været bevægelig som Købstædernes og Landkommunernes, havde den ikke haft saa store Laan som nu, men da havde Skatteprocenten og Indtægten ogsaa været større, saa at der havde været mere Lighed med Skatteprocenten i Købstæderne og det øvrige Land.

Den højtærede Minister sagde, at København efter Folketingets Forslag i Fjor i Virkeligheden fik for meget, og han søgte at paavise, at Motiverne dertil ikke holdt Stik. Denne Udtalelse undrede mig meget, eftersom hans nuværende Kollega i Ministeriet, Finansministeren, udtalte det modsatte i Skattekommissionens Betænkning. Der afgav Folketingsmanden for Københavns 7de Valgkreds (Hage) et Mindretalsvotum, hvori han siger, at København og Købstæderne faa for lidt. Nu erklærer den fungerende Indenrigsminister, at efter hans Mening fik København for meget i Fjor. Der er altsaa en meget betydelig Divergens mellem de to Ministre paa dette Punkt. Naar galt skulde være, kunde jeg have ønsket, at de omtrent havde balanceret hinanden af, at disse to Standpunkter, den ærede Ministers Opfattelse, at København fik for meget efter Folketingets Forslag i Fjor, og Finansministerens, at den fik for lidt, kunde være gaaet op i en højere Enhed, saa at man var bleven staaende ved det gamle, saa havde de to Ministre udøvet lige stor Indflydelse. Desværre viser det sig, at den højtærede Minister her har udøvet en større Indflydelse paa dette som vistnok paa en hel Række andre Punkter i Skattelovene end hans Kollega, Finansministeren, og det maa jeg i høj Grad beklage. Det er smigrende for den fungerende Indenrigsminister, at han er i den Grad Tyngdepunktet og trækker de andre Ministre over til sig, men jeg kunde have ønsket, at Tyngdepunktet var flyttet en Del til Venstre i denne som i saa